

jeg ikke paa Forhaand bestride, at der kan være noget om. Men saa maa det være Regeringens Opgave at søge at faa dette rettet, saaledes at disse store Summer bliver fordelt fuldt forsvarligt. Men der er ingen Mening i, naar man overalt fordrer Besparelser; saa at forøge Udgifterne til en saadan enkelt Lov, der har kostet Stat og Kommune saa mange Millioner som denne. Jeg er fuldstændig enig med Venstres Ordfører om, at Kronestigningen har saa stor Betydning, at det vistnok vil kunne opveje den Nedgang, der kommer. I alt Fald har jeg ikke fra anden Side faaet noget Bevis derimod. Der er ikke kommet noget som helst sagligt Argument i den Retning fra de Partier, som anbefaler Udgiftsforøgelsen. Naar man opretholder den Standard, der var, da vi vedtog Aldersrenteloven, maa man lade sig nøje dermed for Øjeblikket. Man skal ogsaa vogte sig for at gøre den sociale Lovgivning forhadet, saa store Dele af Befolkningen vender sig imod den. Det er det, der er ved at ske, og det er mig ubegribeligt, at Folk ikke kan se det. Det er ikke lutter Ros, man hører over Rigsdagen for dens Lovgivning, heller ikke paa dette Omraade. Jeg skal ikke trætte med at nævne Eksempler, men jeg kunde nævne forskellige Love og forskellige Bestemmelser, som de bliver brugt.

Jeg forstod ikke rigtig den ærede Ordfører for Socialdemokratiet. Det ene Øjeblik talte han om, at de gamle vilde komme til at fryse, det næste Øjeblik om, at de ikke vilde komme til at fryse. Det hele, denne Udtalelse drejede sig om, var vel nok at faa saa mange Penge som muligt pint ud af de offentlige Kasser. Det var vist Formaalet med denne Tale. Ellers ved jeg ikke, hvilket Formaal den skulde have.

Jeg skal ikke komme dybt ind paa selve Aldersrenteloven, men jeg kender dog Forudsætningerne for min Medvirkning til denne Lovs Gennemførelse, og det var aldeles ikke, at det skulde være en Pensionslov. Der var ikke fra en eneste Side, saa vidt jeg husker, Tale derom. Det skulde være et Tilskud, som skulde hjælpe de gamle til en nogenlunde taalelig Alderdom. At de gamle har forstaaet dette, aabenbarer Statistikken klart. Det blev sagt i Udvalget ogsaa af Socialdemokratiet, at vi havde vænnet Folk af med at spare, fordi den gamle Lov bestemte, at de skulde have opspist, inden de kunde faa noget. Det var det, vi skulde bort fra; vi skulde ind paa et System, hvorefter Folk selv kunde supplere deres Aldersrente ved at

lægge lidt op. At de gamle har forstaaet dette, fremgaar klart af Statistikken, thi det viser sig, at af disse ca. 110 000 Aldersrentenydere har ca. 70 000 haft en Indkomst af fra 100 Kr. og opefter. Og der er endda taget uhyre blidt paa de smaa Indkomster ude i Kommunerne, i alt Fald i Landkommunerne; har Aldersrentenydere Lejlighed, er der ikke Tale om, at man sætter en saadan Stue til 100 Kr.'s Lejeværdi. Jeg har i hvert Fald set adskillige Eksempler paa, at fattige Mennesker sørgede for at have lidt til deres Alderdom, og saa var de taknemmelige og glade for at kunne faa Aldersrente som en betydelig Hjælp til at leve for. Altsaa, den Tankegang, der laa til Grund for Lovens Vedtagelse, den har de gamle i stor Udstrækning forstaaet. Derfor mener jeg, at vi er inde i en Udvikling, hvor vi nok vil kunne forsvare at lade de Midler, som Aldersrenteloven nu en Gang kræver, slaa til, og det vil blive nødvendigt, tror jeg, i den Krise, vi for Øjeblikket er inde i. Thi under den forhaandenværende Situation, med Arbejdsløshed og med Stagnation i Erhvervslivet, tror jeg ikke, det vil være muligt fortsat at pine flere Millioner ud af Samfundet til et Forslag som dette, og jeg kan heller ikke se rettere end at ca. 70 Mill. Kr. om Aaret i Tilskud til 110 000 Aldersrentenydere er et saa rundeligt Beløb, at der ved en passende Fordeling deraf maa kunne skaffes taalelige Kaar for de gamle her i Landet.

Jeg kan derfor ikke komme bort fra den Betragtning, som jeg gjorde mig til Talsmand for ved Lovforslagets første Behandling, at der ikke fra Regeringens eller fra de to Partiers Side, der støtter dette Forslag, er fremkommet noget som helst, der kunde foranledige mig til at forandre Anskuelse paa dette Omraade; der er ikke stillet Oplysninger til Raadighed, som kan rokke ved den Opfattelse, jeg gjorde mig til Talsmand for den Gang, og jeg vil derfor vedblivende, under Hensyn til den haarde økonomiske Krise, vi er inde i, under Hensyn til det haarde økonomiske Tryk, mange Kommuner lever under, under Hensyn til, at man ude i Landkommunerne staar overfor, at mange Gaardmænd og Husmænd maa gaa fra Hus og Hjem, og under Hensyn til, at det er næsten umuligt at drive Skatterne ind i By og paa Land — under Hensyn til alt dette anbefale, at vi nu ved tredje Behandling stemmer imod denne Udgiftslov.

Holdgaard: Jeg finder ingen Anledning til her ved Lovforslagets tredje Be-